

Małgorzata Gorzałczyńska-Koczkodaj¹, Rafał Koczkodaj²

¹Uniwersytet Szczeciński
Wydział Zarządzania i Ekonomiki Usług
e-mail: m.g.koczkodaj@wzieu.pl

²Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu
Wydział Ekonomiczny w Szczecinie
e-mail: rkoczkodaj@wsb.szczecin.pl

Limitowanie zadłużenia JST na przykładzie województw samorządowych

Kody JEL: H63, H72, H73

Słowa kluczowe: jednostki samorządu terytorialnego, dług samorządowy, limitowanie zadłużenia

Streszczenie. W artykule podjęto próbę uzyskania odpowiedzi na pytanie, czy województwa samorządowe są na tyle zadłużone, że istnieje potrzeba wprowadzenia obligatoryjnych mechanizmów limitowania tego zadłużenia (poza ograniczenia wynikające z art. 243 ustawy o finansach publicznych), czy wręcz przeciwnie, są to stabilne jednostki samorządu terytorialnego, które same stabilizują i ograniczają zaciągany dług. Próby tej oceny podjęto na podstawie danych dotyczących zadłużenia województw w latach 2012–2015 oraz prognozy tego zadłużenia na lata 2016–2020.

Wprowadzenie

Ustawodawca w celu ograniczenia zaciągania przez samorzady kredytów i pożyczek oraz wymuszenia na nich prowadzenia zrównoważonej polityki finansowej wprowadził od 1 stycznia 2014 r. wskaźnik, czyli wyliczaną na podstawie algorytmu granicę długu, którego samorządowe władze nie mogą przekroczyć¹. Jest to istotne ograniczenie dla władz samorządowych (aczkolwiek potrzebne z perspektywy całego długu publicznego), zważywszy na fakt, iż gospodarka finansowa samorządu terytorialnego prowadzona jest

¹ Wskaźnik ten został wprowadzony przez ustawodawcę na skutek postulatów sektora samorządowego, który domagał się zniesienia obligatoryjnego, procentowego ustalania górnej granicy zadłużania na rzecz obliczania indywidualnego wskaźnika dla każdej JST, uwzględniając jej indywidualne możliwości zadłużania.

w warunkach ograniczoności środków. Chęć realizacji coraz większej liczby zadań (zarówno bieżących, jak i inwestycyjnych) przy ograniczonych możliwościach finansowych uwypukla problem zapewnienia ich finansowania i zajmuje kluczowe miejsce w gospodarowaniu środkami publicznymi. Jednostki, aby zrealizować jak największą liczbę zadań, zmuszone są sięgać po zwrotne, zewnętrzne źródła finansowania (oczywiście w granicach wyznaczonych przez indywidualny wskaźnik zadłużenia). Niestety, stosowany wzór nie do końca rzetelnie odzwierciedla faktyczne możliwości zadłużeniowe, ponieważ nie jest pozbawiony mankamentów². Polegają one na podwójnym ujęciu kwot wydatków bieżących, związanych z obsługą długu, które występują w pozycji „wydatki bieżące” oraz w pozycji „odsetki” (po lewej stronie wzoru). Mimo wskazanych niedoskonałości algorytm jest jednak obowiązujący i stanowi nieprzekraczalny limit w zadłużaniu się jednostek samorządu terytorialnego.

Obligatoryjne stosowanie indywidualnego wskaźnika zadłużenia opartego w dużej mierze na poziomie nadwyżki operacyjnej i uzależnionego od wysokości dochodów pochodzących ze sprzedaży majątku samorządowego (im wyższe te dwa parametry, tym większe możliwości zaciągania zobowiązań) miało spowodować zmniejszanie wydatków bieżących bądź (co niestety jest znacznie trudniejsze) zwiększanie poziomu dochodów bieżących³ (szerzej w: Ruśkowski, Salachna, 2013), jak również wyzbywanie się niepotrzebnego, kosztocłonnego majątku.

Ograniczanie wydatków bieżących w JST jest bardzo trudne, z uwagi na ilość zadań, jakie na te podmioty przerzucił ustawodawca, nie zapewniając – wbrew zapisom EKSL i Konstytucji RP (art. 167, ust. 1) – odpowiedniej puli środków na ich realizację, co zmusza podmioty samorządowe do dopłacania do ich wykonywania. Ponadto poszczególnym JST przyszło funkcjonować czasem w diametralnie różnych warunkach, w związku z zastaniem w 1990 roku różnego stanu i poziomu rozwoju infrastruktury zarówno technicznej, jak i społecznej. Wysokość tych wydatków warunkowana jest też wielkością i gęstością zaludnienia obszaru JST, liczbą i strukturą mieszkańców, realizowanymi funkcjami czy sposobem realizacji zadań (we własnym zakresie, zlecane i realizowane przez podmioty prywatne), ilością jednostek organizacyjnych, czy ilością, rodzajami i stanem technicznym posiadanego majątku (Kotlińska, 2014).

W pierwszym roku funkcjonowania indywidualnego wskaźnika (art. 243), w korespondencji z art. 242 ustawy o finansach publicznych⁴ (szerzej w: Gliniecka, Juchniewicz, Sowiński, Wróblewska, 2013), wiele jednostek musiało przeprowadzić wieloaspektowe analizy realizowanych przez siebie zadań i dokonać niestety często niepopularnych decyzji dotyczących ich ograniczenia zarówno rzeczowego, jak i finansowego. Jednak to, jak wysokich, jakiego rodzaju i w odniesieniu do jakich zadań można dokonać cięć,

² Wady tego wskaźnika strona samorządowa wielokrotnie wskazywała i informowała o nich ustawodawcę, zanim zaczął on obligatoryjnie obowiązywać.

³ W idealnej sytuacji poprzez oba wskazane działania jednocześnie.

⁴ Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego nie może uchwalić budżetu, w którym planowane wydatki bieżące są wyższe niż planowane dochody bieżące powiększone o nadwyżkę budżetową z lat ubiegłych i wolne środki.

należy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do każdej JST. Żadne od góry ustalone w tym zakresie reguły raczej się nie sprawdzają (por. Kotlińska, 2014).

Jak zostało wstępnie wskazane, możliwości zadłużania się jednostek są uzależnione od wielu zmiennych (szerzej w: Brzozowska, Gorzałczyńska-Koczkodaj, Kogut-Jaworska, Ziolo, 2013). Niemniej jednak należy bezwzględnie pamiętać, iż podjęcie decyzji o zaciągnięciu długu powinno być poprzedzone szeregiem analiz wykazujących prawną i ekonomiczną zdolność kredytową jednostki samorządu terytorialnego (nie tylko w aspekcie spełnienia ustawowego wskaźnika – art. 243). Należy przez to rozumieć zdolność do spłaty całości zobowiązań wraz z należnymi odsetkami, przy jednoczesnym wywiązaniu się ze wszystkich zobowiązań pieniężnych wynikających z realizacji wydatków bieżących i inwestycyjnych.

Decyzjom o zaciąganiu zobowiązań, w szczególności jeżeli chodzi o województwa samorządowe, sprzyja fakt, iż są one zaliczane przez sektor bankowy oraz wszystkich potencjalnych wierzycieli do bezpiecznych kredytobiorców. Wynika to nie tylko z ich dobrej sytuacji finansowej (w porównaniu do gmin i powiatów są to najbardziej stabilne jednostki), ale także faktu, że prawo upadłościowe nie przewiduje upadłości JST (Ustawa, 2003). Mogą oczywiście wystąpić sytuacje, w których nawet województwa będą miały problem z terminowym regulowaniem swoich zobowiązań, jednakże nie jest przewidziana ich upadłość⁵, w związku z czym wierzyciele mają pewność, że odzyskają swoje długi. To poczucie bezpieczeństwa wśród wierzycieli sprawia, że bardzo chętnie udzielają oni pożyczek, kredytów oraz innego rodzaju finansowania zwrotnego, zarówno krótko-, jak i długoterminowego.

1. Zadłużenie – wybór czy konieczność w bieżącym funkcjonowaniu jednostek samorządu terytorialnego

Zgodnie z obowiązującym algorytmem, jak zostało już zasygnalizowane, większe zdolności do zaciągania zobowiązań mają te jednostki, które generują wysoki poziom nadwyżki operacyjnej. Niestety, w przypadku jednostek, które nie mają zbyt dużych dochodów bieżących, a zmuszone są ponosić wysokie wydatki bieżące, na podobnym poziomie jak jednostki bardziej zamożne, poziom nadwyżki operacyjnej jest na tyle niski, że ich możliwości zaciągania dodatkowych zobowiązań są także ograniczone. Dotyczy to w szczególności województw z najmniejszą liczbą ludności, które też mają najniższy poziom dochodów⁶. Należą do nich województwa: opolskie, lubuskie, podlaskie, świętokrzyskie oraz warmińsko-mazurskie. Istnieje silna korelacja dodatnia pomiędzy wpływami

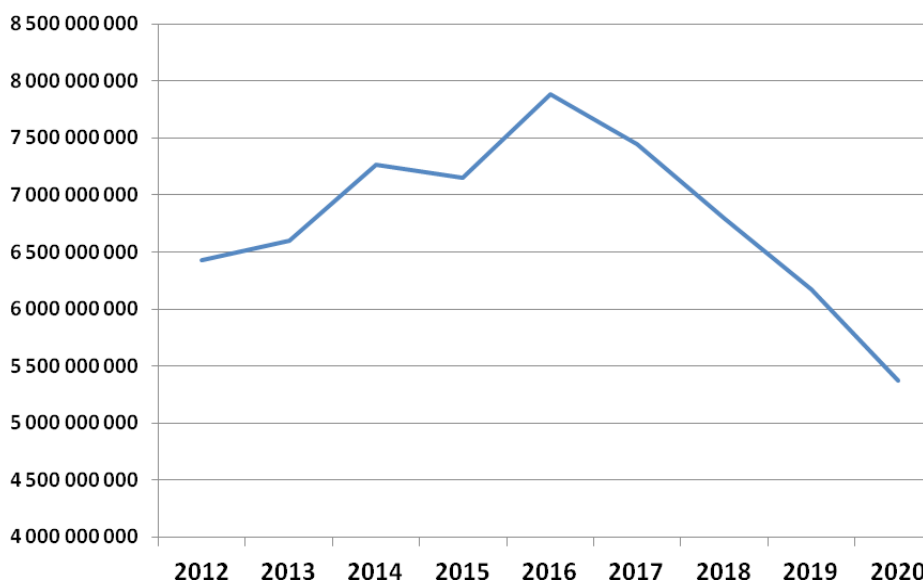
⁵ W sytuacji, gdy dana JST utraci na stałe możliwość regulowania swoich zobowiązań, a plan naprawczy przez nią przygotowany nie będzie gwarantował poprawy jej sytuacji, może nastąpić likwidacja takiej jednostki poprzez podział i włączenie jej w struktury innej JST (bądź kilku JST).

⁶ Mniejsza liczba ludności powoduje, że wpływy z tytułu udziału w podatku dochodowym od osób fizycznych są niższe.

z udziału w podatku dochodowym od osób fizycznych oraz podatkiem dochodowym od osób prawnych, która wynosi 0,96 wyliczona na podstawie współczynnika Pearsona. Dla przykładu, województwo opolskie osiąga, na tle pozostałych województw, najniższe wpływy z podatku dochodowego od osób fizycznych, a na trzecim miejscu plasuje się pod względem niskich wpływów z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych.

Wszystkie jednostki samorządu terytorialnego, w tym także województwa, są zobligowane zadłużać się w celu realizacji dużej liczby inwestycji, których wykonanie wymaga finansowania zewnętrznego, jak również w celu realizacji programów dofinansowanych z pieniędzy unijnych. Dodatkowo na zwiększenie zadłużenia wpływa przekazywanie do jednostek samorządu terytorialnego dodatkowych zadań, bez jednoczesnego zapewnienia środków finansowych do ich realizacji. Zadłużenie może także przyrastać w przypadku dofinansowywania przez samorząd tzw. zadań zleconych w sytuacji, gdy przekazywane z budżetu państwa dotacje są niewystarczające⁷.

Na rysunku 1 przedstawiono zadłużenie wszystkich województw w Polsce w latach 2012–2015 wraz z prognozą tego zadłużenia obejmującą lata 2016–2020.

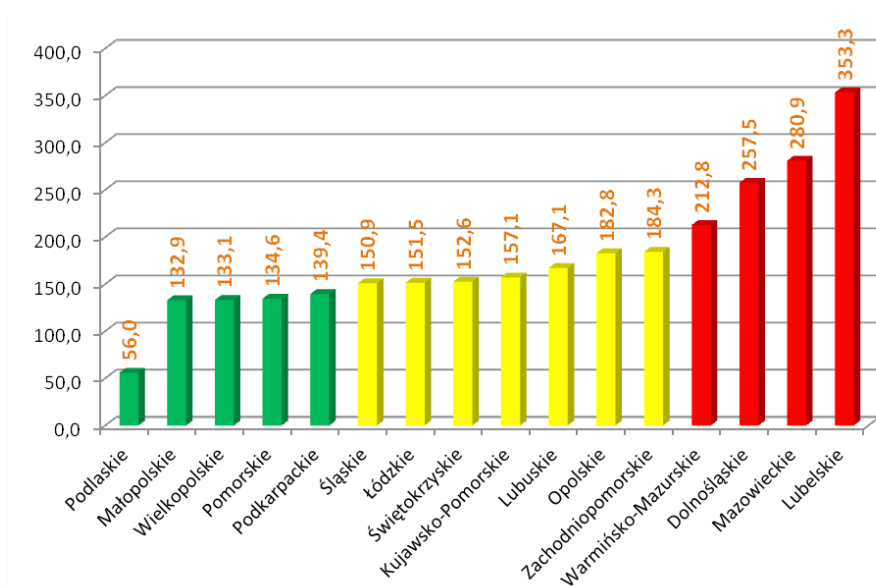

Rysunek 1. Łączne zadłużenie wszystkich województw w latach 2012–2015 oraz prognoza w latach 2016–2020

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych z Wieloletnich Prognoz Finansowych województw, na dzień 1.01.2016 r.

⁷ Samorzady dofinansowują zadania zlecone, narażając się tym na zarzuty naruszenia dyscypliny finansów publicznych za finansowanie nie swoich zadań. Zarzuty takie są też przedstawiane w raportach pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli.

Łączne zadłużenie wszystkich województw w latach 2012–2016 sukcesywnie rośnie poza rokiem 2015, w którym zanotowany został niewielki jego spadek. W prognozach sporządzanych przez sektor samorządowy na lata 2017–2020 zakłada się, że łączne zadłużenie wszystkich województw będzie malało. Może to oznaczać, że województwa nie mają przygotowanych (na dzień 1.01.2016 r.) zadań inwestycyjnych, wpisanych do Wieloletnich Prognoz Finansowych, które będą wymagały finansowania w całości bądź zapewnienia wkładu własnego w przypadku ich dofinansowania z programów unijnych. Nie jest to dobra informacja, ponieważ oznacza, że nowe inwestycje nie są jeszcze na tyle przygotowane, żeby je wpisać do WPF i tym samym zapewnić im finansowanie. Podobna sytuacja miała miejsce w perspektywie finansowej 2007–2013, która tak naprawdę rozpoczęła się rzeczowo w 2010 roku, a jej główny ciężar finansowy przypadła na lata 2012–2013. Obecnie wszystko wskazuje, iż w nowej perspektywie także wystąpi znaczne opóźnienie w przypadku realizacji wieloletnich zadań inwestycyjnych.

Rysunek 2. Zadłużenie poszczególnych województw w przeliczeniu na jednego mieszkańca na dzień 31.12.2015 r.

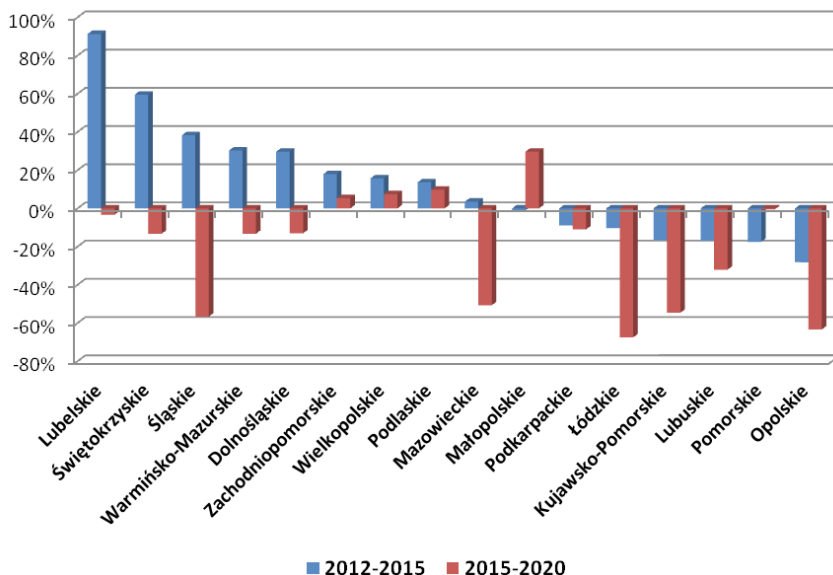
Źródło: opracowanie własne na podstawie danych z wykonania budżetów województw za rok 2015.

Według danych na 31.12.2015 r. zadłużenie w poszczególnych województwach w przeliczeniu na jednego mieszkańca kształtowało się od 56,0 zł w województwie podlaskim do 353,3 zł w województwie lubelskim. W pięciu województwach poziom zadłużenia jest niższy niż

150 zł na jednego mieszkańca, natomiast w czterech zadłużenie to przekracza 200 zł. Średnie zadłużenie na mieszkańca w skali całego kraju wynosiło 185,67 zł. Wyższe zadłużenie od średniej notują województwa: lubelskie, mazowieckie, dolnośląskie oraz warmińsko-mazurskie. Najniższe zadłużenie na mieszkańca zanotowały województwa: podlaskie – 56,00 zł, małopolskie – 132,9 zł, wielkopolskie – 133,1 zł oraz pomorskie – 134,6 zł.

Ważnym wskaźnikiem możliwości spłaty zadłużenia może być także stosunek zadłużenia do wysokości osiągniętych dochodów podatkowych. Poziom zadłużenia województw (7154,5 mln zł) jest wyższy od osiągniętych dochodów podatkowych (5470,4 mln zł). Jedyne w trzech województwach zadłużenie na 31.12.2015 r. jest niższe od osiągniętych w 2015 r. dochodów podatkowych. Sytuacja taka występuje w województwach: podlaskim, wielkopolskim oraz pomorskim. Natomiast najgorzej sytuacja wygląda w województwie lubelskim (zadłużenie jest o 4,47 razy wyższe niż dochody podatkowe) oraz w województwie warmińsko-mazurskim (zadłużenie jest o 2,67 razy wyższe niż dochody podatkowe).

Trzeba jednakże podkreślić, że stosunek zadłużenia do osiągniętych dochodów podatkowych nie określa w zasadniczy sposób zdolności do obsługi zadłużenia. Jest bowiem tak, że niektóre województwa na obsługę długu mogą przeznaczyć nawet połowę dochodów podatkowych, a dla innych przeznaczenie dużo niższej kwoty staje się ogromnym ciężarem.

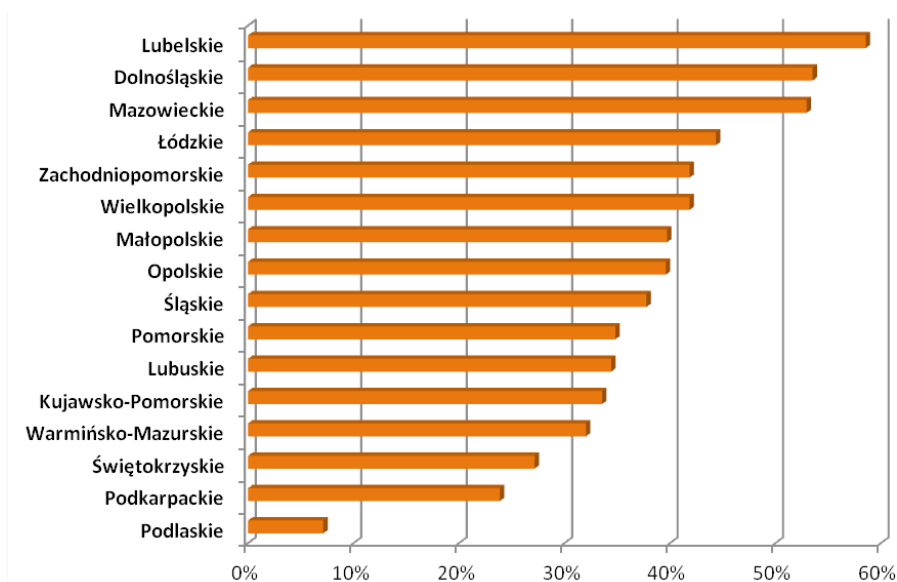

Rysunek 3. Zmiany zadłużenia w poszczególnych województwach w latach 2012–2015 oraz w okresie prognozowanym 2016–2020

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych z Wieloletnich Prognoz Finansowych województw na dzień 1.01.2016 r.

W okresie 2012–2015 największy względny wzrost zadłużenia odnotowano w województwie lubelskim⁸ – aż o 91%. Również duży wzrost zadłużenia miał miejsce w województwie świętokrzyskim – o 60%. W tym samym okresie największy względny spadek zadłużenia był w województwie opolskim – o 28%. Natomiast odnotować należy, że większość województw planuje w okresie 2015–2020 spadek zadłużenia, w tym największe względne obniżenie prognozuje się w województwach: śląskim (–57%), mazowieckim (–51%), łódzkim (–67%), kujawsko-pomorskim (–55%) oraz opolskim (–63%).

Spośród dziewięciu województw, które w okresie między rokiem 2012 a rokiem 2015 zanotowały wzrost zadłużenia, trzy planują w okresie do 2020 roku dalsze jego zwiększanie. Są to województwa: zachodniopomorskie, wielkopolskie oraz podlaskie. Natomiast spośród siedmiu województw, które w okresie między rokiem 2012 a rokiem 2015 zanotowały spadek zadłużenia, aż sześć planuje dalszą jego redukcję w okresie do 2020 roku. Są to województwa: podkarpackie, łódzkie, kujawsko-pomorskie, lubuskie, pomorskie oraz opolskie.

Rysunek 4. Udział zadłużenia poszczególnych województw w dochodach ogółem w roku 2015

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych z wykonania budżetów województw za 2015 r.

⁸ Wpływ na to miała realizacja zadań współfinansowanych ze środków unijnych i związana z tym konieczność zapewnienia wkładu własnego, co skutkowało zaciąganiem wyższych kredytów przez województwo lubelskie.

Największe zadłużenie w stosunku do swoich dochodów ma województwo lubelskie i stanowi ono 59% dochodów. Udział zadłużenia w dochodach przekracza 50% jeszcze w województwie dolnośląskim (54%) i mazowieckim (53%). Zdecydowanie najniższe zadłużenie w stosunku do dochodów ma województwo podlaskie – tylko 7%.

Z przedstawionych danych wynika, że nawet w przypadku, gdyby obowiązywał tzw. „stary” wskaźnik ograniczający zadłużenie w stosunku do dochodów (60%), to i tak żadne województwo nie przekroczyłoby jego poziomu. Oznacza to, że w przypadku województw samorządowych zadłużenie jest na kontrolowanym poziomie i posiadają one jeszcze możliwości jego zwiększania w przypadku realizacji zadań, które nie są obecnie wpisane w ich budżety oraz wieloletnie prognozy finansowe, a które będą musiały zostać zrealizowane.

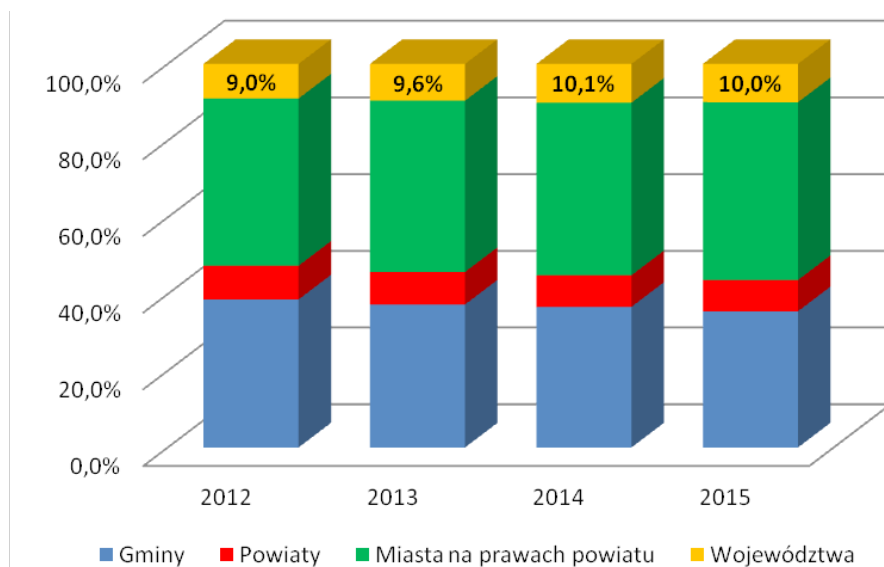
W tabeli 1 oraz na rysunku 5 zaprezentowano strukturę zadłużenia wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ze względu na typ w latach 2012–2015.

Tabela 1. Zadłużenie jednostek samorządu terytorialnego ze względu na typ w latach 2012–2015

Wyszczególnienie	2012	2013	2014	2015
Gminy	26 168	25 772	26 436	25 429
Powiaty	5 975	5 878	5 943	5 841
Miasta na prawach powiatu	29 578	30 885	32 446	33 210
Województwa	6 113	6 625	7 284	7 155
Ogółem	67 834	69 160	72 109	71 635

Źródło: opracowanie własne na podst. danych Ministerstwa Finansów

Z zaprezentowanych danych jednoznacznie wynika, że udział zadłużenia województw jest niewielki w odniesieniu do pozostałych szczebli samorządu terytorialnego, z nieznacznym wzrostem w latach 2014 i 2015. Zadłużenie województw w 2015 roku nieznacznie spadło w porównaniu do roku poprzedniego. Jedynym szczeblem, w którym następuje ciągły wzrost zadłużenia w analizowanych latach, są miasta na prawach powiatu, które charakteryzuje największy poziom zadłużenia spośród wszystkich JST. Zadłużenie województw jest 4,6 razy mniejsze od zadłużenia miast na prawach powiatu, 3,6 razy mniejsze od zadłużenia gmin i jest większe jedynie od zadłużenia powiatów – 1,2 razy.

Rysunek 5. Struktura zadłużenia wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ze względu na typ w latach 2012–2015

Źródło: opracowanie własne na podst. tabeli 1.

Podsumowanie

Jak wynika z zaprezentowanych danych, województwa samorządowe są w dobrej sytuacji, jeżeli chodzi o zaciąganie zobowiązań. Rok 2015 był okresem, w którym zadłużenie województw spadło, a deficyt budżetów był najniższy od 2008 r. Nie obserwuje się także u nich takich zjawisk, jak w innych jednostkach (gminach czy powiatach), polegających chociażby na zaciąganiu pożyczek w parabankach czy fikcyjnej sprzedaży majątku. Jednakże należy mieć na względzie fakt (na skutek obserwacji sytuacji społeczno-gospodarczej), że w najbliższych latach dochody samorządów niestety raczej nie będą rosły⁹. Ponadto potrzeby w zakresie poprawy szeroko rozumianej infrastruktury są nadal bardzo duże, a oczekiwania ciągle rosną. Znaczna poprawa, bez współfinansowania ze środków unijnych, jest w zasadzie niemożliwa, a uzyskanie pomocy unijnej wymaga zapewnienia wkładu własnego, który może także doprowadzić do zwiększenia długu.

Oczywiście dodatkowo nie należy zapominać o ryzyku związanym chociażby ze zmianą uregulowań prawnych czy załamaniem koniunktury gospodarczej, które mogą spowodować, że samorządy będą zmuszone się zadłużać w większym wymiarze.

⁹ O sytuacji takiej może świadczyć chociażby fakt, że od kilku lat nie ma projektu nowej ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, która by kompleksowo uregulowała te kwestie. Ustawa z 2003 roku jest ciągle przedłużana. Obecnie do 2017 roku.

Wystąpić może również sytuacja, w której w samorządach pojawi się coraz więcej nowych zadań, bez wskazania źródeł finansowania, co z punktu widzenia prowadzenia racjonalnej polityki finansowej też nie będzie łatwe ani w pełni akceptowalne.

Mimo obowiązywania indywidualnego wskaźnika zadłużenia już od paru lat, nadal występują kontrowersje związane z takim sposobem limitowania zadłużenia JST. Niemniej jednak bezpośrednio zainteresowani muszą funkcjonować zgodnie z prawem. Ich zmagania już w ostatnich latach, jak i obecnie zmierzają do podejmowania działań mających na celu zmniejszenie istniejących kosztów obsługi zadłużenia, powiększenia nadwyżki bieżącej i wzrostu dochodów ze sprzedaży majątku (Kotlińska, 2014).

Istnieje oczywiście niebezpieczeństwo, że gdy dana JST pozbędzie się całego majątku, to może się okazać, że oprócz niezbędnego minimum nie będzie posiadała żadnych zasobów. Oczywiście może mieć to także pozytywny aspekt, a nie tylko negatywną ocenę, ponieważ JST powinny dysponować tylko takim majątkiem, który jest niezbędny do prowadzenia przez daną JST ustawowych zadań. Jednakże z drugiej strony (gdy już nie będzie czego sprzedawać) mogą powstać bardzo duże problemy z zapewnieniem poziomu ustawowego wskaźnika. Może nawet wystąpić sytuacja, w której dana JST będzie tworzyła strategię zarządzania finansami, w tym politykę długu, nie w oparciu o rzeczywiste potrzeby, ale o konieczność spełnienia ustawowych wskaźników. Takie działania doprowadziłyby niestety do całkowitego odejścia od idei wieloletniego zarządzania finansami, w tym długiem.

Mimo wszelkich dyskusji, kontrowersji, a nawet czasem nieprawidłowości związanych z możliwością zaciągania długu przez sektor samorządowy, ocena poziomu zadłużenia województw samorządowych jest generalnie pozytywna, między innymi z uwagi na fakt, iż korzystanie z zewnętrznych, zwrotnych źródeł finansowania umożliwiło samorządom województw pełniejsze wykorzystanie środków unijnych, jak i szybszą realizację inwestycji samorządowych, które przyczyniają się do szybszego rozwoju danego regionu. Pozytywnie także należy ocenić funkcjonujące od 2014 roku nowe limity zadłużenia, ponieważ bez takich ograniczeń wiele JST miałyby problem z ograniczeniem swojego zadłużenia, nie bacząc na fakt, iż koszty jego spłaty, ponosiłyby przyszłe pokolenia. W szczególności byłoby to bardzo niebezpieczne w latach wyborczych. Niemniej jednak obecnie nie ma potrzeby wprowadzania dodatkowych ograniczeń w zakresie zaciągania zobowiązań, poza wynikające z ustawy o finansach publicznych.

Bibliografia

- Brzozowska, K., Gorzałczyńska-Koczkodaj, M., Kogut-Jaworska, M., Zioło, M. (2013). *Gospodarka finansowa w jednostkach samorządu terytorialnego* (Rozdział 5: Deficyt budżetowy i dług jednostki samorządu terytorialnego). Warszawa: CeDeWu.
- Gliniecka, J., Juchniewicz, E., Sowiński, T., Wróblewska, M. (2013). *Prawo finansowe samorządu terytorialnego*. Warszawa: CeDeWu.

Kotlińska, J. (2014). Finanse JST w nowych regulacjach zadłużeniowych. *Roczniki ekonomiczne Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy*, 7 (s. 49–62). Bydgoszcz: KPSW.

Ruśkowski, E., Salachna, J. (red.). (2013). *Finanse publiczne. Komentarz praktyczny*. Gdańsk: ODDK.

Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze. DzU 2003, nr 60, poz. 535, z późn. zm.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. DzU 2009, nr 157, poz. 1240, z późn. zm.

EINSCHRÄNKUNG DER VERSCHULDUNG DER KOMMUNALEN SELBSTVERWALTUNGSEINHEITEN AUF BEISPIEL VON WOIEWODSCHAFTEN

Schlüsselwörter: lokalen Gebietskörperschaften, Staatsanleihen, die Begrenzung Schulden

Zusammenfassung. Im Artikel wurde versucht eine Antwort auf die Frage zu geben, ob die Woiewodschaften so sehr verschuldet sind, dass das Bedürfnis der Einführung von Mechanismen besteht, die diese Verschuldung limitieren (außerhalb Einschränkungen des Artikels 243 des Gesetzes über die öffentlichen Finanzen), oder ob es im Gegenteil, die stabilen kommunalen Selbstverwaltungseinheiten sind, welche die Verschuldung stabilisieren und beschränken Der Versuch der Bewertung wurde auf Basis von Daten der Verschuldung der Woiewodschaften in den Jahren 2012–2015 und in der Prognoseperiode 2016–2020 durchgeführt.

Übersetzt von Maciej Gorzalczyński

Cytowanie

Gorzalczyńska-Koczkodaj, M., Koczkodaj, R. (2016). Limitowanie zadłużenia JST na przykładzie województw samorządowych. *Ekonomiczne Problemy Usług*, 125, 149–159.